

عنوان مقاله:

مضمون آفرینی در غزلیات مهری عرب

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 13، شماره 30 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

بهمن علامی - دانشگاه آزاد واحد شهرکرد

محمد حکیم آذر

اصغر رضاپوریان

خلاصه مقاله:

سید علی میرمسعود متخلص به مهری و سید و معروف به مهری عرب از شاعران سبک هندی، برای مضمون آفرینی، از هر آن چه در طبیعت و جامعه دیده و آموخته، بهره گرفته است تا ارزش‌های اخلاقی و تربیتی و سنت‌های عاشقانه را که همواره در متون ادبی موضوع سخن بوده است با تصاویری متنوع، بازآفرینی کند. در این مقاله به معرفی سه گروه از عناصر مضمون آفرین در غزلیات مهری و شیوه‌ی مضمون آفرینی شاعر در آن‌ها پرداخته‌ایم. گروه اول، اصطلاحات ادبی چون مصراع، بیت، غزل، ترکیب‌بند، مخمس، رباعی، ایهام، بدیع و... را شامل می‌شود. کوشش مهری در این بخش بیان مضامین عاشقانه و مفاهیم مرتبط با آفرینش و صفات خداوند است. گروه دوم، عناصر و حالات کودکان مانند گریه، شوق، سنگ انداختن، نادانی و... است. مهری در قالب تمثیل حالات کودکان را معیاری برای بیان مفاهیم اخلاقی و تربیتی قرار داده و تلاش کرده است تا مخاطبش را به زشتی‌ها و زیبایی‌های رفتار خود رهنمون سازد. گروه سوم، عناصر هنری است که اصطلاحات خوشنویسی و نسخه‌پردازی را شامل می‌شود. شاعر از این عناصر برای بیان مفاهیم و مضامین عاشقانه بهره برده است.

کلمات کلیدی:

سبک هندی، مهری عرب، بن‌مایه، عناصر، مضمون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1703944>

